

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o.**, so sídlom P., IČO: X., právne zastúpeného advokátskou kanceláriou F., s. r. o., so sídlom G., IČO: X., proti povinnému: **A.**, nar. X., bytom N., **o vymoženie 517,83 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 9Er/110/2005, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 30. januára 2013 č. k. 16CoE/320/2012-43, takto

r o z h o d o l :

Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 30. januára 2013 č. k. 16CoE/320/2012-43 v napadnutej časti **z r u š u j e a** vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Oprávnený podal súdnemu exekútorovi dňa 03. 05. 2005 návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému na vymoženie príslušenstva k pohľadávke, a to na základe exekučného titulu – notárskej zápisnice uloženej v Zbierke listín pod číslom N 418/2005, NZ 4022/2005, ktorú vyhotovil notár JUDr. O. so sídlom v P. dňa 30. 01. 2005. Súdny exekútor požiadal Okresný súd Spišská Nová Ves o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

Vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora Okresný súd Spišská Nová Ves poverením č. 5810 *004055 zo dňa 23. 05. 2005.

Okresný súd Spišská Nová Ves uznesením z 23. 08. 2012 č. k. 9Er/110/2005-22 exekúciu zastavil, návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol a oprávnenému uložil povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 187,57 eur do troch dní od právoplatnosti. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že notárska zápisnica nie je spôsobilým exekučným titulom, z ktorého dôvodu exekúciu podľa § 57 ods. 2, 3 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku zastavil.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací, napadnutým uznesením z 30. 01. 2013 č. k. 16CoE/320/2012-43 návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol, uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie a vo výroku o trovách exekúcie potvrdil, odvolanie proti výroku, ktorým súd prvého stupňa návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol, odmietol a účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd uviedol, že v Zmluve o úvere chýba nepochybný relevantný prejav vôle povinného splnomocniť advokáta Mgr. T. na vykonanie vyhlásenia v jeho mene. Notárska zápisnica, ktorá je exekučným titulom v tomto konaní neobsahuje prejav vôle povinného o uznaní dlhu a súhlase s vykonateľnosťou, a preto nemôže byť exekučným titulom voči tejto osobe. Už samotná táto skutočnosť predstavuje vadu exekučného titulu, ktorá bráni vykonaniu exekúcie na jeho základe. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd dodal, že dohoda oprávnenej a povinnej osoby obsiahnutá v notárskej zápisnici o uznaní dlhu a súhlase s vykonateľnosťou je ako to vplýva z § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku exekučným titulom na základe, ktorého sa vykonáva exekúcia. Nejde však o rozhodnutie a nevyvoláva ani účinky, ktoré zákon s rozhodnutím spája. Má charakter verejnej listiny (§ 3 ods. 4 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti - Notársky poriadok), ktorej správnosť sa predpokladá, pokiaľ nie je preukázaný opak. Notárska zápisnica o uznaní dlhu a súhlase s vykonateľnosťou má formálny charakter, pretože obsahuje také náležitosti, ktoré sú potrebné na to, aby bola podkladom pre výkon rozhodnutia. Notár takúto zápisnicu spíše na základe dohody medzi osobou oprávnenou a povinnou bez toho, aby bol oprávnený skúmať hmotnoprávny podklad pre jej spísanie. Táto skutočnosť musí byť zohľadnená aj v exekučnom konaní, nakoľko vymáhanie plnenia, na ktoré oprávnený nárok nemá a ktoré by

bol povinný vrátiť z titulu bezdôvodného obohatenia nemožno podľa odvolacieho súdu považovať za prípustné.

K namietanému odňatiu možnosti konať pred súdom a k opätovnému preskúmaniu spôsobilosti exekučného titulu odvolací súd uviedol, že pri posudzovaní spôsobilosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu súd prvého stupňa vychádzal predovšetkým z tvrdení oprávneného a povinného, z predložených listín a z exekučného titulu. V tomto štádiu nevykonával dokazovanie, vychádzal len zo skutočností vyplývajúcich zo spisu, vrátane do neho založených listín. Prihliadať na splnenie podmienok konania je úlohou súdu v každom štádiu konania, a to aj z úradnej moci. V prípade, ak súd prvého stupňa v priebehu exekúcie zistil, že vymáhaný nárok je v rozpore so zákonom a exekúcia je nezákonná v zmysle § 58 ods. 1 Exekučného poriadku bol oprávnený exekúciu zastaviť aj bez návrhu. Nedostatok spôsobilosti notárskej zápisnice byť exekučným titulom je podľa odvolacieho súdu tak závažným nedostatkom podmienky exekučného konania, ktorý nemožno odstrániť a pre ktorý musí byť konanie zastavené.

Pokiaľ ide o odvolanie proti výroku o zmene súdneho exekútora odvolací súd uviedol, že v zmysle § 202 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 44 Exekučného poriadku odvolanie proti rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora nie je prípustné, preto odvolací súd odvolanie oprávneného v tejto časti odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

V súvislosti s návrhom oprávneného na prerušenie exekučného konania za účelom podania žiadosti Súdnemu dvoru Európskej únie na rozhodnutie o predbežnej otázke podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. odvolací súd uviedol, že v zmysle § 251 ods. 4 O. s. p. na exekučné konanie možno aplikovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku len vtedy, ak Exekučný poriadok neustanovuje inak. Exekučný poriadok v § 36 ods. 5 výslovne vylučuje možnosť prerušiť exekučné konanie - okrem zákonom stanovených prípadov, napr. podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní. Preto § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. na exekučné konanie nemožno aplikovať a teda nemožno exekučné konanie prerušiť tak ako to žiadal oprávnený. Z tohto dôvodu odvolací súd návrh na prerušenie konania zamietol ako nedôvodný. Výrok o trovách odvolacieho konania sa zakladá podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 2 O. s. p.

Proti potvrdzujúcemu výroku uznesenia odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, v ktorom navrhol, aby dovolací súd uznesenie súdu prvého aj druhého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodnosť dovolania odvodil z ustanovení § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p., že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej veci sa už právoplatne rozhodlo alebo v tej veci sa už prv začalo konanie, v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p. Ďalej svoje dovolanie odôvodnil ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a ustanovením § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14. 03. 2012 sp. zn. I. ÚS 120/2012 v súvislosti s argumentáciou oprávneného týkajúcou sa porušenia povinnosti súdu prvého stupňa skúmať notársku zápisnicu z pohľadu hmotného práva. Oprávnený ďalej poukázal na zákon č. 384/2008 Z. z., ktorým bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý bol doplnený o nové ustanovenie § 41 ods. 3 v zmysle, ktorého sa na notárske zápisnice vyhotovené pred 15. 10. 2008 tento zákon, resp. novelizované ustanovenie nevzťahuje. To znamená, že zákon umožňoval a aproboval notársku zápisnicu, ktorá vznikla z právneho úkonu predmetom, ktorého bolo poskytnutie peňažných prostriedkov a umožňoval jej exekúciu.

Dovolateľ ďalej uviedol, že ustanovenie zmluvy o úvere, ktorým dlžník splnomocnil tretiu osobu na spísanie notárskej zápisnice, aby v jeho mene uznal dlh do výšky vzniknutej pohľadávky a príslušenstva nemôže byť neprijateľnou podmienkou. Povinný na seba neprevzal žiadne nové povinnosti či záväzky, oprávnenému nevznikli žiadne nové práva či výhody. Udelením plnomocenstva povinný dobrovoľne preniesol na tretiu osobu oprávnenie uznať dlh vo forme notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Touto treťou osobou nie je oprávnený, a preto toto plnomocenstvo nemohlo spôsobiť pre oprávneného nepomernú výhodu. Navyše povinný mohol plnomocenstvo v zmysle § 33b ods. 1 písm. b/ Občianskeho zákonníka kedykoľvek odvolať. Podľa dovolateľa exekučný súd by mal vo svojom rozhodnutí uviesť na základe čoho zistil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a pod akú neprijateľnú podmienku ju subsumuje podľa § 53 ods. 4 písm. a/ až písm. r/ Občianskeho zákonníka.

Ďalej mal dovolateľ za to, že odvolací súd vec nesprávne právne posúdil s ohľadom na jeho právnu kvalifikáciu neprijateľnej zmluvnej podmienky, ustanovenia právnych predpisov EÚ a rozhodnutia Súdneho dvora EÚ. Predovšetkým sa nevysporiadal s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nezdôvodnil prečo považuje za neprijateľnú podmienku splnomocnenie ako jednostranný právny úkon, ktorým dlžník dobrovoľne splnomocnil fyzickú osobu na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Podľa dovolateľa exekučný súd vo svojom rozhodnutí neuviedol na základe čoho zistil značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán.

Podľa názoru dovolateľa je v danom prípade nutné požiadať Súdny dvor Európskej únie o výklad pojmu „nekalá zmluvná podmienka“. Poukázal na nález Ústavného súdu SR z 12. 04. 2012 sp. zn. IV. ÚS 95/2010.

Taktiež navrhol, aby súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré v dovolaní bližšie špecifikoval. Tento návrh dovolateľ odôvodnil tým, že Súdnemu dvoru ES by mala byť daná príležitosť posúdiť exekučné konanie týkajúce sa záväzkových vzťahov v rámci spotrebiteľských zmlúv komplexne tak, aby účastníci konania boli zbavení právnej neistoty vyplývajúcej z doterajšieho výkladu únieového práva a následnej aplikácie vnútroštátnymi súdmi Slovenskej republiky. Napokon navrhol, aby dovolací súd podľa § 243 O. s. p. rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu.

Povinný ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. skúmal najskôr, či je dôvodný návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a dospel k záveru, že takýto návrh nie je dôvodný.

Oprávnený v podanom dovolaní navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243c O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe

článku 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré sú uvedené v dovolaní.

V tejto súvislosti dovolací súd uvádza, že konanie pred Súdny dvorom o predbežnej otázke má povahu osobitného, nesporového a medzitýmneho konania, v ktorom Súdny dvor má právomoc vydať rozhodnutie o výklade zakladajúcich zmlúv Európskej únie, o platnosti a výklade aktov inštitúcií, orgánov, úradov alebo agentúr Európskej únie, výklade štatútov orgánov zriadených aktom Rady Európskeho spoločenstva. Toto konanie je inštitútom pôsobiacim v záujme integrácie a zachovania jednoty európskeho práva, pretože Súdny dvor v ňom vydáva rozhodnutia o určitých čiastkových otázkach výkladu a platnosti komunitárneho práva, ktoré je potrebné pre rozhodnutie vnútroštátneho súdu vo veci samej.

Ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ukladá povinnosť súdu prerušiť konanie len vtedy, ak dospel k záveru (rozhodol), že požiadala Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o predbežnej otázke, pretože je potrebné podať výklad komunitárneho práva, ktorý je rozhodujúci pre riešenie v danej veci. Vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu účastníka konania na prerušenie konania a postúpenie návrhu Súdnemu dvoru EÚ na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď prípadne v určitej veci aplikuje ustanovenia zákona platného v Slovenskej republike, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem Európskej únie. Zmyslom riešenia predbežnej otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť určitý spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny. Ak súd pri priebežnom posudzovaní veci nedospeje k záveru o potrebe výkladu komunitárneho práva, prejednanie a rozhodnutie veci sudcom vnútroštátneho súdu nezakladá v takom prípade ani procesné vady konania v zmysle § 237 písm. f/, resp. písm. g/ O. s. p.

Vyriešenie právnych otázok nastolených dovolateľom v tomto konaní patrí do výlučnej právomoci vnútroštátneho súdu bez potreby prejudiciálneho rozhodnutia Súdneho dvora. Nie sú interpretované právne normy komunitárneho práva, ktorých výkladu sa dovolateľ domáhal. Podľa názoru dovolacieho súdu nie je otázka výkladu komunitárneho práva pre riešenie daného prípadu rozhodujúca, preto návrh na prerušenie konania zamietol.

V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Podľa § 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

V predmetnej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b/ a c/. Rovnako na danú vec nemožno aplikovať ani prípady upravené v § 239 ods. 1 O. s. p. Vzhľadom na uvedené procesná prípustnosť dovolania v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. nie je proti napadnutému uzneseniu daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. /druhá veta/ je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Iba v prípade, že by rozhodnutie odvolacieho súdu alebo predchádzajúce konanie vykazovalo procesnú vadu uvedenú v ust. § 237 O. s. p. by bolo dovolanie prípustné. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné i podľa § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Procesná prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 237 písm. a/, d/, f/ O. s. p., ktorými odôvodňoval prípustnosť dovolania.

S prihliadnutím na obsah dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr osobitne zamerlal, či oprávnenému bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. tak ako to tvrdí vo svojom dovolaní.

Vadou konania, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Napríklad môže ísť o právo podať, predniesť

(doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom, právo zhrnúť na záver pojednávania svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. ide tak aj vtedy, ak súd nerozhodol o procesnom návrhu účastníka konania.

Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že oprávnený vo svojom odvolaní (č. 1. 29) podanom proti uzneseniu súdu prvého stupňa navrhol, aby súd postupom podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. konanie prerušil a podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na konanie o súlade ustanovenia § 44 ods. 2 /prvá a druhá veta/ Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 /prvá veta/ Ústavy Slovenskej republiky pre rozpor s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok. V tejto súvislosti oprávnený uviedol, že pre exekučný súd by malo byť otázne aj to, či je v súlade s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok možné opakované uskutočnenie revízneho postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a to bez akejkoľvek časovej limitácie.

Z obsahu spisu dovolací súd tiež zistil, že odvolací súd o tomto procesnom návrhu oprávneného na prerušenie konania nerozhodol a v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré sa s uvedeným návrhom na prerušenie konania nezaoberal. Uvedeným postupom tak odvolací súd odňal oprávnenému možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p.

Zistená vada konania súčasne zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. Táto procesná vada je zároveň tiež dôvodom, pre ktorý dovolací súd musí napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie postihnuté takouto procesnou vadou nie je možné považovať za správne.

So zreteľom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie odvolacieho súdu v jeho potvrdzujúcom výroku zrušil podľa § 243b ods. 2 O. s. p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní odvolací súd posúdi návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. a rozhodne o ňom.

Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej časti Najvyšší súd Slovenskej republiky sa ďalšími námietkami oprávneného uvedenými v dovolaní nezaoberal.

V novom rozhodnutí odvolací súd rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania v zmysle § 243d ods. 1 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 31. júla 2014

JUDr. Beáta Miničová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Bc. Ingrid Habánová